

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תרט

ערב שבת קודש פ' בשלח, י"ב שבט ה'תשס"ו

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ג שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ה שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכי"ר

IN LOVING MEMORY OF OUR DEAR PARENTS AND GRANDPARENTS

Reb Yitzchok (Isadore) ben Reb Nochum Tzvi ע"ה Plotkin

Passed away on 19 Shevat, 5765

Mrs. Yenta (Yetta) bas Reb Nochum ע"ה Plotkin

Passed away on 11 Tevet, 5764

ת. נ. צ. ב. ה.

DEDICATED BY THEIR CHILDREN & GRANDCHILDREN

Mr. & Mrs. Avrohom Aharon and Shoshana Baila שיחיו Plotkin

Mr. & Mrs. Michael Yosef (Michael)

and Rodah Chayah (Karen) שיחיו Block

and families שיחיו

Eli Shagalov

B"H

HAIMISHE DRIVER
CAR SERVICE

24 Hour Service

15 Passenger Available

CellPhone: (323) 842-3666

Email: haimishedriver@yahoo.com

ב"ה

3

דבר מלכות

בעל ההילולא חובע לצאת להלחם בעמלק / משיחת ש"פ בשלח ה'תשמ"א

8

זמן הגאולה

שמות דקדושה, בלי שום חשבונות דשכל / פרשת השבוע באור הגאולה

10

המעשה הוא הטיקר

לצעוק "עד מתי" בשמחה גדולה / הוראות למעשה בפועל

12

יומן תשמ"ו - פרסום ראשון

פרק ט"ז / יומן מרתק מהנעשה ונשמע בבית חיינו 770 בשנת תשמ"ו מ"א שבט עד ש"פ בשלח

14

כתי"ק - פרסום ראשון

חגיגות סיום הרמב"ם במחזור השני / צילום מיוחד מהגהת הרבי לשיחת ש"פ בשלח ה'תשמ"ו

16
מ"א שבט
ל' חשוון
ל' חשוון
(10780)
מ"א שבט
ל' חשוון
ל' חשוון
מ"א שבט

מ"א שבט
ל' חשוון
ל' חשוון
מ"א שבט
ל' חשוון
ל' חשוון
מ"א שבט

מ"א שבט
ל' חשוון
ל' חשוון
מ"א שבט
ל' חשוון
ל' חשוון
מ"א שבט

מ"א שבט
ל' חשוון
ל' חשוון
מ"א שבט
ל' חשוון
ל' חשוון
מ"א שבט

1222
מ"א שבט
ל' חשוון
ל' חשוון
מ"א שבט
ל' חשוון
ל' חשוון
מ"א שבט

חגיגות סיום הרמב"ם במחזור השני

בהמשך למסופר במדור הקודם – יומן תשמ"ו – הבאנו צילום מיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ בשלח, ט"ו בשבט ה'תשמ"ו – בענין עריכת סיומי הרמב"ם במחזור השני שהי' כחודש לאחר מכן (נדפסה בהתוועדויות תשמ"ז ח"ב ע' 496 ואילך)

להלן פענוח הקטעים בהם נוספו הגהות כ"ק אד"ש מה"מ (באו בהדגשה):

. . ומכיון שסיום מחזור השני (ראה ב"מורה-שיעור") הוא - יום ועש"ק פ' ויקהל, כ"ו אדר ראשון, ובו ביום קשה במאד לערוך "סיום" פומבי ובפרט באופן ד"ברוב עם הדרת מלך", מפני הטירדא בהכנות לשבת¹⁶ ועוד - הרי הזמן הראשון לעריכת חגיגות הסיום הוא: יום הש"ק שלאחריו, שבת שישנם בו כו"כ ענינים מיוחדים - שבת פ' ויקהל, שבת שקלים, שבת מברכים אדר שני (הסמוך לניסן), שבו חוגגים את ימי הפורים, ש"ליהודים היתה אורה" - "אורה זו תורה".

. . ומובן, שבאותם מקומות אשר מסיבות שונות תהי' אפשרות לערוך את "חגיגת הסיום" ב"רוב עם הדרת מלך" רק (או - באופן טוב הרבה יותר) בימים הסמוכים שלאח"ז - יכולים להעתיק את "חגיגת הסיום" עד לשעת הכושר המתאימה במקום ההוא, ו"אין לו לדיין אלא מה שענינו רואות" בכל מקום ומקום לפי ענינו.

ה. כרגיל בכגון דא, יש לקשר את ההתעוררת וקבלת החלטות טובות עם דבר גשמי - ע"י נתינת קנקן²² משקה מהתוועדות זו, התוועדות שמתקיימת בשבת שלאחרי יום ההילולא דעשירי בשבט, בבית-הכנסת ובית-המדרש בד' אמותיו של בעל ההילולא, שבו למד והתפלל במשך עשר שנותיו (תקופה שלימה) האחרונות ("הכל הולך אחר החיתום") בחיים חיותו בעלמא דין.

^{16*} (ראה שו"ע או"ח סרמ"ו (וסרמ"ב) ודאדה"ז שם.

^{22*} (ראה לקוטי הש"ס להאריז"ל סוף אבות, מאו"א בערכו.

המדור מוקדש לעילוי נשמת הרה"ח זלמן לייב ב"ר יעקב יצחק ע"ה עסטולין

נפטר ביום ט"ו אדר א' ה'תשס"ה

ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם בגאולה האמתית והשלימה

בעל ההילולא תובע לצאת ולהלחם בעמלק

יכול מישהו לבוא ולטעון שהוא עסק בפעולותיו של בעל ההילולא כבר שלשה ימים רצופים - ביום חמישי יו"ד שבט, ביום שישי והיום בשבת, וכעת ברצונו לעסוק בעבודה אחרת... ● אומרים לו: מלחמת עמלק צריכה להיות בכל עת, "מדור דור", וכל זמן שישנה עוד מציאות של יהודי אשר עמלק יכול להספל אליו - אסור לשבת ברגיעה ומוכרח להיות ה"צא הלחם בעמלק", עד למחיית עמלק! ● כאשר יתבונן לעצמו כיצד תיכף יקום בעל ההילולא, יתפוס את היהודי בצוואר חולצתו, יצביע על עבודתו במשך השבעים שנה שנמצאת נשמתו בעוה"ז ויאמר ע"ז "ראו גידולים שגידלת" - הרי מוכן ההוספה שזה יביא בעבודתו ● משיחת ש"פ בשלח ה'תשמ"א - בלתי מוגה*

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

לישבע בכסאו להיות לו מלחמה ואיבה בעמלק עולמית", כלומר, שהתיבות "מדור דור" מורות על נצחיות, ונצחיות פירושו למעלה מהזמן, לא בגדר דזמן.

ישנו גם פירוש נפלא דתרגום יונתן בן עוזיאל³, ש"מדור דור" הוא (אמנם ענין שבזמן, אבל לא כפשוטו - שני דורות, אלא) "תלתא דרייא": הדור דעולם הזה, הדור דמשיח והדור "דעלמא דאתי", ובכל הדורות הללו ישנו הענין ד"צא הלחם בעמלק"⁴.

ב. [.] והענין הוא:

(3) ס"פ בשלח.

(4) שם, ט.

א. פרשתנו מסתיימת במילים "מלחמה לה' בעמלק מדור דור".

על תיבות אלו ישנם כמה פירושים:

רש"י מפרש² ש"ידו של הקב"ה הורמה

(* חלקים מהשיחה נדפסו אח"כ בליקוט לש"פ בשלח תשמ"ג ונדפסו (בשילוב קטעים משיחת ש"פ יתרו תשמ"א) בלקו"ש חכ"א ס"ע 96 ואילך.

(1) יז, טז. וראה המבואר לפנ"ז בהשיחה (שיחור"ק תשמ"א ח"ב ע' 9-208) שסיום הפרשה כולל את כל הענינים שבכל הפרשה מכיון ש"הכל הולך אחר החיתום", ולכן ישנו יתרון מיוחד בסיום הפרשה, ובוה גופא בסיום דסיום.

(2) על התיבות לפנ"ז בהפסוק "כי יד על כס י-ה". וראה בארוכה בלקו"ש ח"ז ע' 95 ואילך. חכ"א ע' 227.

למרות שהמלחמה בעמלק היתה כבר בזמן משה רבינו, אעפ"כ צריכים תמיד לנהל מלחמה בעמלק, "צא הלחם בעמלק".

דלכאורה, יכול יהודי לחשוב: הוא יישב בביתו ויאמר פרק תהלים, יעסוק בתורה ותפלה, וזה יעזור לנצחון המלחמה – כשם שתפלותיו של דוד המלך עזרו לשר צבאו יואב בן צרוי' לנצח את המלחמה⁵ – ומדוע דוקא הוא צריך לצאת למלחמה?

ומוסיף ומביא ראי' ממה שאירע במלחמת עמלק גופא:

משה עלה לראש הגבעה והתפלל⁶, "ואהרן וחוור תמכו בידי⁷", באופן שכל אומות העולם יכלו לראות זאת – "והי' כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניח ידו וגבר עמלק"⁸.

ג. על-כך אומרים לו: משה עלה לגבעה להתפלל רק לאחרי שאמר ליהושע "בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק", כלומר, למרות שענינו של יהושע הוא "לא ימיש מתוך האהלה"⁹, אעפ"כ ישנם פעמים שצריכים לצאת להלחם בעמלק, שאז אומר לו בעל האהלה "צא הלחם בעמלק", וכפרשי" "צא מן הענן והלחם בו".

ולכאורה, מדוע משה הוצרך לומר לו "צא" – לצאת מהענן כיוון שעמלק נמצא מחוץ לענן – הרי יהושע ידע לבדו היכן נמצא עמלק?

אלא משה הי' צריך להדגיש, שישנם מקרים אשר בהם יש צורך ב"צא" – "צא מן הענן והלחם בו".

אך עדיין ביכולתו לטעון שרצונו לעשות כפי ששמה עשה – לשבת ולהתפלל...

לזה ישנו הדין בשו"ע "יורה דעה"¹⁰, שהמשווה עצמו למשה רבינו מגיע לו קנס, [נשאלת השאלה: אם מדובר בשוטה האוחז משטות כזו וכולם מודעים לכך – למי זה מפריע שהוא יחזיק מעצמו כמשה רבינו (ומדוע לקונסו)?]

אלא מזה מובן, שסברה כזו מושללת שתהי' אפילו בתור הוה-אמינא, ומאחר שמדובר כאן באדם שאינו מצייט בפשטות ל"יורה דעה" ואין לזה השפעה עליו (כי אילו הי' מצייט לא הי' משווה עצמו למשה רבינו) – לכן קונסים אותו בקנס גשמי של כסף, שזהו ענין שגם הנפש הבהמית שלו תרגיש.

אף שבכלל על כסף אומרים ש"התורה חסה על ממונו של ישראל"¹¹, ובפרט כפי שהבעש"ט מסביר¹² הטעם לזה, כיון שבכסף ישנם ניצוצות קדושה – אעפ"כ אומרים כאן שבאם הוא רוצה להשוות עצמו למשה, עליו לשלם קנס של ממונו.

והלואי שיהי' כיהושע, שאולי הוא נחות גם ממנו...

אלא עליו לעשות כפי שיהושע עשה – "צא הלחם בעמלק", "צא מן הענן והלחם בו": עליו לצאת ולפעול עם יהודים, גם עם יהודי כזה שאינו בערך ליהודים אחרים!

שהרי זהו הענין ד"צא מן הענן" – הענן הוא דבר המפסיק, ו"צא מן הענן" הכוונה לצאת ולהתעסק עם ענינים שיש דבר המפסיק ביניהם, ואצל יהודים הפירוש הוא: להתעסק גם עם יהודים שאינם בערך ליהודים אחרים¹³.

(10) סרמ"ב סל"ז. וראה 'התוועדות' תשמ"ה ח"ג ע' 1663.

(11) ר"ה כז, א ושי"ג.

(12) ראה כתר שם טוב (קה"ת) כח, סע"ב ואילך (סרי"ח). אור תורה לה"מ (קה"ת) קא, ד (סת"ד). וראה גם לקו"ש ח"ג ע' 825.

(13) וראה לקו"ש חכ"א שם (ע' 98), שישנם יהודים

בשעה 1:20 יצא כ"ק אד"ש לנסוע למקוה. ליד קופת הצדקה נתן כמה מטבעות להר"ט פלס שחזר לאה"ק באותו יום. הריל"ג אמר לכ"ק אד"ש שיש עוד נוסע וכ"ק אד"ש הוציא מכיסו חופן מלא מטבעות ונתנם להנוסע הנוסף.

בשעה 3:15 לערך יצא כ"ק אד"ש לנסוע לאוהל. בדרכו למכונת נגשה אליו אשה (שניסו לפני"ז למנוע ממנה לגשת לכ"ק אד"ש) וביקשה צדקה, כ"ק אד"ש נתן לה מטבע. אח"כ אמרה לו האשה באנגלית שדחפו אותה, וענה לה כ"ק אד"ש (גם באנגלית) שזה הי' בלי כוונה. אח"כ אמרה שכואב לה הלב וענה לה כ"ק אד"ש: היום צריכים להיות בשמחה כי היום יש חתונה!

וי' וצ' ק"פ א' אש"ת: היום הכניסו לכ"ק אד"ש את ספר המאמרים באנגלית, אותו ביקש כ"ק אד"ש להדפיס עד לש"ק פ' בשלח.

בנוגע לפירוש הרש"י שידובר עליו בהתוועדות כתב כ"ק אד"ש: "בל"ג הערה 20 דהלקו"ש השבועי" (דבר נדיר שהרבי יציין את הלקו"ש ובזה גופא – בהערה!).

לקבלת שבת נכנס כ"ק אד"ש כ-5 דקות לפני הזמן. בעת שסיימו לנגן "לכה דודי" המשיך כ"ק אד"ש לעודד את השירה עם ידו הק' על הסטנדרט וחזרו על הניגון כמ"פ. בשעה 9:10 לערך הלך כ"ק אד"ש לספרי' כשהוא מעודד את שירת "דין נצח" בידו הק' בתנועות חזקות.

וי' e ק"פ א' אש"ת, ו"ו אש"ת: כשנכנס כ"ק אד"ש להתוועדות הסתכל על סלסלת הפירות שעמדה לפניו על השולחן. לאחרי שטעם מהיין ומהמזונות, לקח שלשה ענבים ואכלם. אח"כ הזיז את כל הסלסלה.

בסוף השיחה שלאחרי המאמר, דיבר בקשר לחיוב של הקב"ה ב"פדיון הבן", לפדות את "בני בכורי ישראל" מהגלות (בקשר עם שיעור הרמב"ם דיום זה), והאריך בענין הצעקה "עד מתי" ו"דאלאי גלות", כשהוא מגביה את קולו הק', ומספר פעמים הי' נראה שמתאפק מלבכות.

לאחר חלוקת המשקה – התחיל כ"ק אד"ש לנגן והריקותי לכם ברכה, וסימן בידו הק' בחזק רב להגביר השירה. באמצע הסתובב לשמאלו לעבר מישהו שישב שם עם בנו, והורה להם לאמר "לחיים", חיך אליהם, וגם סימן להם בידו הק'. אח"כ הסתובב כ"ק אד"ש לעבר הריל"ג וביקש ממנו את קנקן המשקה הקטן של כ"ק אד"ש, ושם אותו לידו על השולחן. כ"ק אד"ש דיבר אח"כ אודות ההכנות לחגיגת סיום מחזור שני בלימוד הרמב"ם, ונתן את הקנקן להר"ד שי' חניון. אח"כ אמר משהו להריל"ג שהוציא עוד קנקן כזה, וכ"ק אד"ש נתנו להר"י שי' ירוסלבסקי.

כשסיים את השיחה האחרונה החלו לנגן את ניגון ההקפות לאביו הרלו"צ ז"ל, וכ"ק אד"ש הורה בידו הק' שימשיכו לנגן, ובינתיים כ"ק אד"ש טעם מהמזונות, באמצע הסתובב להריל"ג וביקש למזוג יין לכוסו, הריל"ג מילא את כל הכוס וכ"ק אד"ש שתה את כל הכוס. אח"כ נטל כ"ק אד"ש את סידורו והורה לנגן "בני היכלא" ובעת שניגנו עודד את השירה חזק בידו הק'.

אח"כ רמז לנגן "שיבנה" וגם כאן עודד בידו הק' חזק את השירה. אח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה. ההתוועדות הסתיימה לערך בשעה 5:51.

לע"נ ר' ברוך אשר ב"ר זאב ע"ה שמואלי - נפטר ביום ש"ק פ' בהעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג ומרת גי'שא גני' בת ר' אפרים ע"ה - נפטרה ביום ש"ק פ' ויחי, ט"ז תבת ה'תשס"ד ת. נ. צ. ב. ה.
י"דיר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

הננו מגישים בזאת לקהל קוראינו שיחיו – חלק ט"ז מתוך יומן
המהנעשה ונשמע ב"בית חיינו" 770 בשנת תשמ"ו

בהזדמנות זו אנו פונים לכל מי שיש תחת-ידו יומנים או רשימות משנת תשמ"ו – לשולחם אלינו כדי לזכות בהם את הרבים, וזכות זו תעמוד לו ולכל בני-ביתו

נערך ע"י מערכת "יחי המלך" - ע"פ רשימה פרטית*, 'בלי אחריות'

י"א ט"ז: היום בבוקר הגיע כ"ק אד"ש מביתו בשעה 10:31 לערך, נכנס לחדרו, ומיד יצא הריל"ג והודיע שכעת כ"ק אד"ש יחלק דולרים בידו הק' לכל אחד ואחת (דבר נדיר ביותר בזמן ההוא)!

מיד הוציאו את השולחן הנמצא בפרוזדור מול המעלית, סידרו עליו את הדולרים, וכעבור 2 דקות יצא כ"ק אד"ש לבוש סירטוק משי וחגור באבנט והחל בחלוקה, כשהוא נותן לכאו"א דולר בידו הק' ומביט על כאו"א. בתחילה לא ה' קהל רב, אך לאחר שנתפרסם הדבר הגיע קהל רב ביותר, אנשים נשים וטף. תור נפרד ה' לנשים והבנות שנמשך עד לתוך רחוב קינגסטון, ומדי פעם היו עוברים מתור אחד למשנהו.

כשעברו כמה כיתות קטנות מ"בית רבקה" האירו פני כ"ק אד"ש בצורה מיוחדת. הסדר ה' שכל אחת מהמורות עמדה מול כ"ק אד"ש בשעה שתלמידותי' עברו, ולבסוף נענע כ"ק אד"ש בראשו לאות תודה למורה.

כו"כ שביקשו ברכה ענה כ"ק אד"ש אמן או בשו"ט וכדו'. יהודי תימני עבר ואמר לכ"ק אד"ש (בניגון תימני) "יעבודך עמים וישתחוו לך לאומים", וענה כ"ק אד"ש "אמן"!

לערך בשעה 1:07 אמר כ"ק אד"ש להריל"ג להפסיק את התור. לפני שנכנס לחדרו שאל כ"ק אד"ש אשה זקנה שעמדה ליד הפתח הראשי של 770 האם קיבלה דולר, וכשענתה שלא נתן לה דולר. החלוקה נמשכה כשלוש שעות.

כעבור כמה דקות יצא הריל"ג מחדרו של כ"ק אד"ש עם הרבה דולרים בידו, והודיע שכ"ק אד"ש שלח את זה עבור אלו שלא קיבלו.

(* עריכת היומן נעשתה ע"פ מספר יומנים של אנ"ש והתמימים אשר שהו באותה תקופה ב"בית חיינו" - 770, והעלו על הכתב את אשר ראו בעצמם או שמעו מאחרים. מטבע הדברים יתכן שנפלו אי-אלו טעויות ביומנים אלו אשר חלקם נכתב לעיתים בצורה בלתי ברורה, ואנו מתנצלים ע"כ מראש ו"שיגאות מי יבין".

בדרך כלל, אף שישנם חילוקים בין יהודים – מ"דאשיכם שבטיכם" עד "חוטב עציך" ו"שואב מימך"¹⁴ – הם בערך זה לזה ("בתוך הענן"); אולם כאן ישנה מציאות של יהודי אשר "ענן" מפסיק בינו לאחרים¹⁵, ולכן זקוקים ל"צא מן הענן" ולפעול גם איתו.

ד. זוהי ההוספה "מלחמה לה' בעמלק מדור דור":

אע"פ שמלחמת עמלק כבר היתה והתנהלה ע"י יהושע שבודאי עשה זאת כנדרש, וגם ע"י משה רבינו – אעפ"כ ישנה המלחמה בעמלק "מדור דור", צריכה להיות תמיד מלחמה עם עמלק.

והקב"ה אמר למשה "כתב זאת זכרון בספר"¹⁶, כלומר, שזה יהי' נצחי ושיזכרו זאת – דלכאורה, הרי כל רמ"ח מצות עשה ושס"ה מצות לא-תעשה כתובים בספר ואת כולם יש לזכור?

– אלא שבמלחמת עמלק ישנה הדגשה מיוחדת שהיא צריכה להיות נצחית, ושנדרש בה זכרון מיוחד.

זאת-אומרת: אע"פ שיש לזכור את כל המצוות, אך הפשט בזה הוא שכאשר מגיע זמן עשיית המצוה אז צריכים לזכרה, משא"כ הענין דזכירת עמלק צריך להיות תמיד.

וכפי שאדמו"ר הזקן כותב בשו"ע¹⁷ שקודם ק"ש טוב לזכור את הזכירות, שזהו

אשר הם "בתוך הענן", היינו שומרי תורה ומצוות ובכלל – קשורים עם הקב"ה, כאו"א לפי מעמדו ומצבו, וה"ענן" – תורה ומצוות – מגין עליהם מכל הרוחות הזרות, ובפרט מעמלק. אולם ישנם יהודים שמסיבות שונות עדיין אינם "בתוך הענן" לע"ע, ולכן (ראה פרש"י תצא כה, יח ד"ה כל) עמלק (בגימ' ספק) יכול לגשת ולזרוק בהם ספיקות באמונה וקרירות בעיני קדושה.

(14) ר"פ נצבים.

(15) ראה לעיל סוף הערה 13 מפרש"י תצא.

(16) פרשתנו שם, יד.

(17) או"ח ס"ס ס"ד.

במחשבה, ונוסף לזה ישנו ענין לומר (בכל יום) את ששת הזכירות בדיבור¹⁸, וביניהם ישנו הענין דזכירת עמלק.

אמנם לא מספיק רק לזכור את עמלק, אלא צריכים גם – מחיית עמלק. ואע"פ שבפסוק שם כתיב "כתוב זאת זכרון בספר כי מחה אמחה גו" (היינו הקב"ה) – אעפ"כ צריך להיות תמיד ה"מחה תמחה את זכר עמלק"¹⁹, עבודת האדם במחיית עמלק.

ה. ההוראה בפשטות מהאמור לעיל:

יכול משהו לבוא ולטעון שהוא עסק בפעולותיו של בעל ההילולא כבר שלשה ימים רצופים – ביום חמישי יו"ד שבת, ביום שישי והיום בשבת, וכעת ברצונו לעסוק בעבודה אחרת...

אומרים לו: מלחמת עמלק צריכה להיות בכל עת, "מדור דור", וכל זמן שישנה עוד מציאות של יהודי אשר עמלק יכול להטפל אליו ("צוטשעפען") – אסור לשבת ברגיעה ומוכרח להיות ה"צא הלחם בעמלק", עד למחיית עמלק!

ו. ובה נתוספה ההוראה מהפירוש נפלא של תרגום יונתן בן עוזיאל ש"מדור מדור" הפירוש "לתלתא דדייא": דרא דעולם הזה, דרא דמשיחא ודרא דעולם הבא – ובהקדים ביאור החילוק בין שני הענינים, דרא דמשיחא ודרא דעוה"ב:

דובר פעם²⁰ שלאחרי ביאת משיח יהו שתי תקופות, כמוכרח גם מהסתירה שמצינו ברמב"ם:

הרמב"ם כותב²¹ "שבימות המשיח . . . עולם כמנהגו נוהג" וש"אין בין עוה"ז לימות

(18) ראה סידור אחר עלינו כו'. וראה בנסמן בשער הכלל ספ"א.

(19) תצא כה, יט. כפי שאומרים בשש זכירות.

(20) ראה לקו"ש חכ"ז ע' 197 ואילך. ועוד.

(21) ה' מלכים פ"ב ה"א.

המשיח אלא שיעבוד מלכיות בלבד²², ביחד עם זה מביא הרמב"ם כמה ניסים שיהיו כאשר משיח יבוא²³, ולזה ניתוספה הקושיא החזקה ("שטורעמדיקע קשיא"): הרי ישנו הענין דתחיית המתים שהוא אחד מהי"ג עיקרים²³ – ואיך מתאים לומר ש"אין בין עוה"ז לימות המשיח אלא שעבוד מלכיות בלבד"?

ולכן מוכרחים לומר שיהיו שתי תקופות אחרי ביאת משיח: תקופה ראשונה שבה "אין בין עוה"ז לימות המשיח אלא שיעבוד מלכיות בלבד", ותקופה שני' שבה יהיו הנסים ותחיית המתים וכו'.

וזהו החילוק בין שני הענינים שאומר התרגום יונתן – "דרא דמשיחא" ו"דרא דעוה"ב", ושני תקופות אלו נכללים בתיבות "מדור דור", כלומר, שהמלחמה עם עמלק תהי' תמיד, גם "בדרא דמשיחא", ואפילו "ב"דרא דעוה"ב".

ז. וההוראה:

המלחמה עם עמלק ברוחניות – העבודה שבעל ההילולא תובע לצאת ולפעול גם עם יהודים שהם מחוץ לעגן כנ"ל – צריכה להיות באופן שיש לה שייכות גם ל"דרא דמשיחא" וגם ל"דרא דעוה"ב", היינו, שעבודתו בפעולות אלו צריכה להיות באופן שע"ז יגיע "דרא דמשיחא" ו"דרא דעוה"ב".

והוראה נוספת – ע"י התבוננות איך יהי' "ב"דרא דמשיחא" וב"דרא דעוה"ב", יתוסף בעיסוקו בפעולות:

כאשר יתבונן לעצמו כיצד יהי' "הקיצו ורננו שוכני עפר"²⁴ ובתוכם כ"ק מו"ח אדמו"ר, והוא (כ"ק מו"ח אדמו"ר) יצטרך להעמיד בפני משיח או בפני הקב"ה את

(22) הל' תשובה ספ"ט.

(23) ראה בהנסמן בלקו"ש שם.

(24) ישעי' כו, יט.

ה"ראו גידולים שגידלתי"²⁵, הוא יקח תלמיד שלו או אחד שיש לו שייכות אליו דרך הפעולות – ויצביע על הפעולות שפעל במשך השבעים שנה, ויאמר "ראו גידולים שגידלתי" –

אזי גם אם בדרך כלל הוא מצדיק את עצמו בכל ההצדקות – כאשר יתבונן לעצמו איך שתיכף כ"ק מו"ח אדמו"ר יקח אותו ויצביע על פעולותיו – הרי מובן התוספת שתבוא בעבודתו.

ואע"פ שהזהר אומר²⁶ שתחיית המתים תהי' רק ארבעים שנה אחר ביאת המשיח – הרי גם לפי זה יכול הרי להיות "אחישה"²⁷, וע"ד מה שאומרים "אחכה לו בכל יום שיבוא"²⁸.

ונוסף לזה, הגמ' שואלת²⁹: כאשר משיח יבוא והכהנים יצטרכו להקריב קרבנות – כיצד ידעו את כל הפרטים? עונה הגמ', ש"משה ואהרן עמהם" והם יראו להם, זאת למרות דברי הזהר שבין ביאת משיח לתחיית המתים יהיו ארבעים שנה – ואחד מהביאורים והתירוצים³⁰ שישנם בזה: שיחיד סגולה יקומו קודם לכן.

ואף שאומרים זאת על יחיד סגולה – הרי כאן מדובר על כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, "אתפשטותא דמשה (ש) בכל דרא ודרא"³¹, והוא הרי יהי' מהראשונים שיקומו ("זועט ער דאך זיין פון די ערשטע צו אויפשטיין")!

(25) ע"פ כתובות מה, רע"א.

(26) זוהר ח"א קלט, א. וראה ג"כ שם קלד, א.

(27) ישעי' ס, כב. סנהדרין צח, א. וראה בנסמן בהערה 30.

(28) א' מה"ג עיקרים. וראה לקו"ש חכ"ג ע' 394 ואילך.

(29) יומא ה, ב. וראה תוד"ה אחד – פסחים קיד, סע"ב.

(30) ראה לקו"ש ח"ב ע' 8-517; "שיחות קודש" תשי"א (הוצאת תשנ"ט) ע' 156 – ובהנסמן שם.

(31) זח"ג רעג, א.

ג. ישנם הבאים וטוענים שמנהג אבותינו בידינו – הוא לא ראה שסבו יצעק שצריכים לצאת מהגלות!

אבל סבך גם לא קרא מעולם אף עיתון! ויום השבת הי' אצלו יום מנוחה וקדושה שאין עצב בו, ולא דיבר בשבת שום ענינים של חול שאסור לדברם – וא"כ, מה אתה משוה את עצמך לסבך?!

ובכלל – מה נוגע כאן הסבא שלך? הרי נמצאים בגלות, שכינתא בגלותא, כל המלאכים וכל בני ישראל נמצאים בגלות, והעיקר – אדם קרוב אצל עצמו⁷ – אתה בעצמך נמצא בגלות, ובמילא בודאי שעליך לרצות לצאת מהגלות!!

ד. לאחר הבדלה יכתבו לי שצריכים לדעת שישנו גוף גשמי ויש לשמור על בריאות הגוף, לאכול, לשתות ולישון, ולא להתענות וכו'.

אך כל טענות אלו לא נוגעים כאן – העיקר הוא: **צאו מהגלות** ("גייט ארויס פון גלות")!! ומה שיש לך קושיות – תשאיר את הקושיות בגלות וצא בעצמך מהגלות! הנך רוצה לקחת איתך את הקושיות – לבריאות ("געזונטערהייט"), צא מהגלות יחד עם הקושיות ותשבי יתרוץ קושיות ואבעיות⁸, אבל שהקושיות לא יבלבלו אותך ויעכבוך לצאת מהגלות! טוען הוא: הרי זה יום השבת, יום של תענוג – ומדוע צריכים להתרגז, ובפרט שכאשר מתרגזים, זה מפריע לאכילה ושת' ובריאות הגוף...

אזי כאמור: אין זמן לכל ענינים אלו – צריכים לצאת מהגלות!

אלה המחשבה והרצון היחידים, ובמקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא (כנ"ל)!

ה. ויה"ד שכל בני ישראל ייצאו כבר מהגלות, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"⁹, גם אלו שיש להם קושיות ורוצים להתקע ולהתפתח ("שטעקן און שטייגן") דוקא בגלות, והרי כבר ישנו ה"ויהי בשלח פרעה"¹⁰ – עם פרעה כבר מסודרים, ומצד פרעה הרי "על כרחם של ישראל יגרשם" מארצו¹¹, המניעה היחידה היא מצדם של בני ישראל, שצריכים רק לשים את האצבע קטנה, ובהרהור אחד של תשובה הופכים להיות צדיק גמור¹², וכך גם בצדיקים – "לאתבא צדיקא בתיובתא"¹³,

ויוצאים כולם מהגלות בשמחה ובטוב לבב.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בשלח ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

(7) סנהדרין ט, ב. י, א.
 (8) תנו"ט סוף מס' עדיות. שלה תט, א. וראה זח"ג.
 (9) בא י, ט.
 (10) ריש פרשתנו.
 (11) פרש"י ס"פ שמות. וראה לקו"ש ח"א בתחלתו.
 (12) קידושין מט, ב. שו"ע אה"ע סל"ח סל"א. וראה לקו"ש ח"כ ע' 425 הערה 56.
 (13) ראה לקו"ת ר"ה נח, א. האזינו עה, סע"ב.

מוקדש לע"נ הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזוה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים" ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חיי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

לצעוק "עד מתי" בשמחה גדולה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. [. .] הגם שלא ברצוננו הלכנו לגלות ולא ברצוננו נצא מהגלות (כפתגם בעל ההילולא¹) – הרי זה רק בנוגע לרצון, אבל לצעוק צריכים שרוצים כבר לצאת מהגלות – "עד מתי", "דאלאי גלות!"

וביחד עם זה יש לידע, כפי שבעל ההילולא המשיך, שאע"פ שלא ברצוננו הלכנו לגלות ולא ברצוננו נצא מהגלות, הנשמה מעולם לא הלכה לגלות, ומצד זה בכחו של יהודי לעמוד מעל לגלות ולא לחשוב על משרתו וכיו"ב, אלא מחשבתו ורצונו היחידים הם רק – שהוא רוצה לצאת מהגלות!

ו"במקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא"², יחד עם שולחנו, כסאו וכל ענייניו³, אפילו אם זה "ממעל לו",

כידוע² שענין זה (דבמקום של מחשבתו כו') למדים מהפסוק⁴ "שרפים עומדים ממעל לו" – שאף שהדרגא ד"ממעל לו" היא למעלה ממדרגת השרפים, אעפ"כ, מצד מחשבתם ותשוקתם לעמוד שם – הרי הם בפועל "עומדים ממעל לו"!

ב. והנה, ישנם הבאים בטענה: הרי ביום השבת אין עצב בה⁵ וצריכים להיות בעונג ובשמחה – וא"כ, מדוע באים לצער את בני ישראל מכך שהם נמצאים בגלות ועליהם לצעוק "עד מתי", ובפרט שאתה בעצמך הרי תבעת להיות במיוחד עכשיו בשמחה גדולה!?

ע"כ אומרים שאין זו סתירה כלל: תסתובב ("גייט ארום") ותצעק מתוך שמחה וטוב לבב וב"שטורעם" שרוצים את הגאולה!

וכפסק-דין הרמב"ם⁶ ש"השמחה שישמח האדם בקיום המצוות עבודה גדולה היא", במילא פוסק הרמב"ם: **הקשיבו יהודים, תסתובבו ("גייט ארום") ותצעקו בשמחה גדולה שהקב"ה צריך כבר להוציא את בני ישראל מהגלות!!**

* השיחה מובאת במלאת 20 לאמירתה. חלקה הראשון פורסם בגליון תקנד ע' 3 ואילך.

(1) שיחת ג' תמוז תרפ"ז – סה"מ תרפ"ז ע' קצו. סה"מ קונטרסים ח"א קעה, ב. לקו"ד ח"ד תרצא, ב.

(2) אוה"ת בראשית כרך ו תתרכז, ב. המשך מים רבים תרל"ו פקי"ג. סה"מ תרמ"ג ע' סה. תרנ"ה ס"ע ריב ואילך.

כש"ט (הוצאת קה"ת) הוספות סל"ח. ושי"נ. ועוד.

(3) ראה לקו"ש ח"ח ע' 348 בהערה. ח"כ ע' 426. חכ"ה ע' 124; 297 – בהערה.

(4) ישעי"ו, ב.

(5) ראה ירושלמי ברכות פ"ב סוף ה"ז. תוד"ה מאן דאמר – מו"ק כג, ב.

(6) הל' לולב בסופן.

אם-כן, כאשר יתבונן לעצמו כיצד יראה הדבר, כשתיכף יקום בעל ההילולא, יתפוס את היהודי בצוואר חולצתו, יצביע על עבודתו במשך השבעים שנה שנמצאת נשמתו בעוה"ז ויאמר ע"ז "ראו גידולים שגידלתיו" – הרי מובן ההוספה שזה יביא בעבודתו.
וכנ"ל³² שגם ע"י עבודתו יבואו להזמן ד"הקיצו ורננו שוכני עפר".

ויה"ר שגם חשבון זה יעשה באופן של שירה בשמחה וטוב לבב, וע"י ה"געת" יהי "זמצאת"³³ (שלא לפי ערך היגיעה).

ח. ויה"ר שמהענין דמחיית עמלק ששייך הרי לפורים, שאז הי' המן שהוא מזרעו של עמלק – יהי' ה"מסמך גאולה לגאולה"³³,

(32) ראה ריש סעיף זה.

(33) מגילה ו, ב.

וכפי שהענין הוא בתורה, כן ירד לפועל, שמהגאולה במעמד ומצב ד"אכתי עבדי דאחשורוש אנן"³⁴ – נבוא לגאולה האמיתית והשלימה,

ושתהי' באופן ד"הקהל את העם האנשים והנשים והטף"³⁵, ובאופן של שירה, שבשירת הים הי' "הם הכירוהו תחלה"³⁶, ואפילו עובר שבמעי אמו³⁷ הראה ואמר "זה א-לי ואנוהו"³⁸,

ושיקויים היעוד²⁴ "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, וילכו לקבל פני משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש. ■

(34) שם יד, א.

(35) וילך לא, יב.

(36) סוטה יא, ב. שמו"ד פ"א, יב.

(37) סוטה ל, סע"ב ואילך.

(38) פרשתנו טו, ב. וברש"י שם.

המדורים "דבר מלכות" ו"זמן הגאולה" מוקדשים

לעילוי נשמת **אורי אהרן יואל בן יוסף ארי לייב ז"ל** – נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולעילוי נשמת **פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה** – נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס ולעילוי נשמת מרת **חשא ב"ד נטע אורי ע"ה** ובעלה ר' **יוסף ארי לייב ב"ד משה באר ע"ה**

ולע"נ ר' **מאיר ב"ד צבי ע"ה שנאל**

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות זוג' – תבלחט"א – מרת **חי' רחל בת שפירנצא שנאל**

ולזכות **כל בני משפחותיהם שיחיו – לברכות עד בלי די**

שטות דקדושה, בלי שום חשבונות דשכל

[. .] מזה מובן גם לענין העבודה שצריכה להיות לפני הגאולה ובתור הכנה אל הגאולה, שהעבודה צריכה להיות למעלה ממדידה והגבלה. דמכיון שההמשכה דלעתיד היא בבחינת בלי-גבול, הרי גם ההכנה לזה צריכה להיות באופן כזה. דזהו מה שביאר כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע בשיחתו הידועה¹ על מארז² כל היוצא למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לאשתו, דמלחמת בית דוד היא המלחמה נגד אלו המנגדים ולוחמים בגילוי המשיח, אשר חרפו עקבות משיחך. והיוצא למלחמה זו צריך להיות אצלו גט כריתות כותב לאשתו, דהיינו גט כריתות מכל הענינים המותרים, שהרי לאשתו קאי על אשתו הנשואה לו כדת משה וישראל, ואעפ"כ, הרי כשיוצאים למלחמת בית דוד צריך להנזר גם מדברים המותרים, שזהו על-דרך ענין קדש עצמך במותר לך³. אך בענין קדש עצמך במותר לך אפשר שיהי' הדבר בהגבלה, שהרי יש כמה דיעות בענין זה⁴ אם הוא מדאורייתא או מדרבנן, וא"כ אפשר שיהיו הגבלות בדבר (ע"ד מה שנתבאר לעיל⁵ שלגבי עבודת התשובה הרי העבודה דתומ"צ היא במדידה והגבלה). אך ענין כותב גט כריתות לאשתו היינו למעלה מדידה והגבלה, משום שהעבודה באופן דהגבלה הרי לא זו הדרך לנצח במלחמת בית דוד כדי שמזה יצא דוד עצמו (כמבואר במ"א⁶ הפרש בין בית דוד ודוד).

וכדי לנצח במלחמה זו שהיא מלחמה עם אויבך ה', ויתר על כן, עם חרפו עקבות משיחך, שהיא מלחמה קשה עוד יותר, כי בבואה דבבואה אית להו⁷, הרי מלחמה זו היא באופן שיוצא מהגבלותיו לגמרי, ויוצא מכל דבריו ועניניו, ובלי שום חשבונות דשכל, אלא באופן דשטות דקדושה שלמעלה מטעם ודעת⁸. כי כשם שהמלחמה שלהם היא באופן דחוצפא בלא תגאי, כן צריך להיות בצד הקדושה יציאה לגמרי מהגבלות עצמו ומסירה ונתינה לגמרי למלחמת בית דוד. (קטע ממאמר ד"ה ויהי בשלח פרעה גו' - ש"פ 9 בשלח, י"א שבט, ה'תשכ"א - בלתי מוגה)

(1) שיחת שמח"ת תרס"א (נדפסה בספר השיחות תש"ב ע' 141 ואילך).
 (2) שבת נו, א.
 (3) יבמות כ, א. ספרי ראה יד, כא.
 (4) ראה תניא פ"ל (לט, א). הערת כ"ק אדמו"ר שליט"א בסה"מ תש"ח ע' 133. לקו"ש ח"ז ע' 323 בהערה. ועוד.
 (5) קודם בהמאמר (סה"מ תשכ"א ע' 256 ואילך).
 (6) אג"ק אדמו"ר מהורש"ב ח"א ע' שיא ואילך.
 (7) ראה לקו"ת תצא לו, ג. לז, ג.
 (8) המשך באתי לגני ה'שי"ת פ"ה (סה"מ ה'שי"ת ע' 117 ואילך).
 (9) ראה סנהדרין קה, א.

הצורך לבקש את הגאולה בדבור ובקול גדול

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

למרות שהקב"ה יודע את מחשבותיהם של בני ישראל, אעפ"כ הם מבקשים בגלוי ובדיבור שתבוא הגאולה האמיתית והשלימה, מכיון שהעיקר הוא איך שזה יורד למעשה בפועל ובגלוי בעולם-הזה.

וכפי שרואים בכללות ענין התפלה, שלמרות ש"איזו היא עבודה שבלב זו תפלה"¹, בכל-זאת ההלכה אומרת² "לא יתפלל בלבו (לבד) אלא מחתך הדברים בשפתיו ומשמיע לאזניו", כלומר, אף שהקב"ה בודאי יודע מה נעשה בלבו של המתפלל, ועאכ"כ באותיות המחשבה שלו, אעפ"כ תפלתו חייבת להיות בדבור בפה דוקא (ולכן היא נחשבת במנין המצוות³).

וכך גם בנוגע לתפלה ובקשה "עד מתי", "דאלאי גלות" - שלא מספיק להתבונן בזה במחשבה, אלא יש להוציא זאת בדבור ובקול גדול.

ואף ש"כל המשמיע קול בתפלתו ה"ז מקטני אמנה"⁴, הרי במה-דברים-אמורים, כאשר ישנו חשש שבגלל זה יחשבו "כאלו אין הקב"ה שומע תפלת לחש"⁵ - אבל כאן מדובר אודות "קול גדול" הבא כתוצאה מ"קלא פנימאה"⁶, עם כל התוקף וה"שטורעם" הבא מכל כחות נפשו, ובודאי שצעקה זו בקול גדול היא ענין טוב.

ועי"ז שבני ישראל יבקשו את הגאולה באופן האמור, ויעבדו עבודתם בפועל ממש - אזי אפילו אם רק רוב בני יעשו עבודתם, ועוד יותר - אפילו אחד לבדו, יכול להכריע "את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה"⁷.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ 9 בשלח ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

(1) רמב"ם ריש הל' תפלה. תענית ב, סע"א.
 (2) טושו"ע ושו"ע אדה"ז אר"ח סק"א ס"ב.
 (3) ראה לקו"ש חל"ט ע' 168 (וראה שם הערה 9).
 (4) ברכות כד, ב. טור ושו"ע אדה"ז שם.
 (5) שו"ע אדה"ז (מטור) שם.
 (6) ראה סה"מ תרס"ט ע' צט ואילך.
 (7) רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.

כאשר קשורים עם הרבי אין לטבע שם דעה כלל

צריכים רק להאמין בשלימות שאין שום נפקא-מינה בין קודם לעכשיו ויש למלאת את השליחות. רואים בעיני בשר, שאלו שעמדו בתנועה זו - הם לא חשבו איך זה על-פי טבע כיון שהם ידעו שהם הולכים בשליחותו של נשיא הדור שהוא הבעל-הבית על הטבע - היתה להם הצלחה מרובה.

צריך שתהי' החלטה גמורה שכאשר קשורים עם הרבי אין לטבע שם דעה כלל, וצריכים להחליט שהרבי יכול לתת ורוצה לתת, וזה נוגע לא רק בהצלחת מילוי שליחותו, אלא גם בהשפעה בגשמיות לעניניו הפרטים, וכפי שדובר קודם שהרבי דואג גם לגשמיות של כאו"א. (תרגום חפשי משיחת יו"ד שבט ה'תשי"ג - בלתי מוגה)